

fratræder på grund af alder ved det 62. år ville kunne opnå ved sit 65. år, altså fra det tidspunkt, hvor den pågældende yderligere kan få folkepension. Har den pensionsmæssigt dårligst stillede ægtefælle – bortset fra folkepension m.v. – således en pensionsrettighed, der ved et sædvanligt indbetalingsforløb frem til den normale pensionsalder årligt udgør ca. 135.000 kr., kan den pågældende ægtefælle i almindelighed ikke anses for at være urimeligt stillet i pensionsmæssig henseende. Et kompensationsbeløb bør heller ikke bringe en ægtefælles pensionsrettigheder over, hvad der svarer til ca. 135.000 kr. årligt. Dette udgangspunkt for vurderingen er ikke absolut og vil til enhver tid skulle tilpasses.

Efter *stk. 2*, skal der ved afgørelsen af, om en ægtefælle skal betale et beløb til den anden ægtefælle for at sikre, at denne ikke stilles urimeligt i pensionsmæssig henseende, tages hensyn til ægteskabets varighed, ægtefællernes formueforhold og omstændighederne i øvrigt.

Ejer den pensionsmæssigt ringest stillede ægtefælle særemidler, der kompenserer for den pågældendes pensionsmæssige ringe stilling, bør ægtefællen ikke have noget beløb fra den anden ægtefælle, selv om der er stor forskel i værdierne af ægtefællernes pensionsrettigheder. Derimod er det uden betydning for vurderingen af den pensionsmæssigt ringest stillede ægtefælles forhold, om den anden ægtefælle har et større særeje. I denne situation vil der eventuelt kunne ydes et beløb efter ægteskabslovens § 56.

Den pensionsmæssigt ringest stillede ægtefælle bør heller ikke have noget beløb, hvis den pågældende i forbindelse med skiftet modtager en betydelig boslod fra den anden ægtefælle, herunder en andel af den anden ægtefælles pensionsordning, der ikke kan udtages forlods, eller hvis den pågældende modtager compensation i medfør af lovforslagets § 16 d, der i tilstrækkeligt omfang kompenserer for dennes pensionsmæssige ringe stilling.

Har den ene ægtefælle placeret stort set hele sin opsparing i pensionsrettigheder, mens den anden ægtefælle har en ikke ubetydelig anden opsparing (men en ringe pensionsopsparing), kan det indgå i rimelighedsvurderingen, at den pensionsmæssigt ringest stillede ægtefælle i forbindelse med skiftet skal dele hele sin opsparing med den pensionsmæssigt bedst stillede ægtefælle.

Det vil ligeledes kunne indgå i vurderingen af, om en ægtefælle er stillet urimeligt i pensionsmæssig henseende, om den pågældende er berettiget til ægtefællebidrag og ægtefællepension uden tidsbegrænsning.

Størrelsen af det beløb, en ægtefælle skal betale, for at den anden ægtefælle ikke bliver stillet urimeligt pensionsmæssigt, fastsættes skønsmæssigt. I vurderingen indgår udover de oven for omtalte forhold vedrørende ægtefællernes formueforhold og ægteskabets varighed, også omstændighederne i øvrigt. Der kan f.eks. lægges vægt på ægtefællernes alder, deres helbredsforhold og arbejdsevne. Beløbet, der skal betales, bør normalt ikke være større, end at det svarer til ca. 25 % af forskellen mellem værdien af hver af ægtefællernes pensionsopsparing under ægteskabet. Anvendelsen af dette maksimum vil som udgangspunkt forudsætte, at ægteskabet har været noget længere end 15 år, og at ægtefællen med den mindste pension stort set ikke har andet end sin folkepension. Hertil kommer, at beløbet i almindelighed ikke bør bringe den pågældende ægtefælles samlede pensionsniveau (bortset fra folkepension m.v.) over ca. 135.000 kr. årligt i løbende udbetalinger, og at forskellen mellem ægtefællernes løbende pensionsudbetalinger også efter compensationen kan være op til 50.000 kr.

De foreslåede principper for compensation indebærer normalt, at en ægtefælle ikke kan få mere i compensation, end at vedkommende samlet set bliver bragt på det niveau, som den pågældende ægtefælle ville kunne påregne, såfremt vedkommende havde foretaget de for sit erhverv sædvanlige pensionsindbetalinger under ægteskabet. Dette betyder f.eks., at en hjemmehjælper eksempelvis maksimalt kan nå op på en hjemmehjælperes normale pensionsniveau, selv om vedkommende er gift med en ægtefælle, der er langt bedre stillet pensionsmæssigt.

Har en ældre ægtefælle altid været hjemmearbejdende eller haft en meget ringe eller skiftende tilknytning til arbejdsmarkedet, skal compensationen på samme måde som for en ufaglært som udgangspunkt begrænses til et beløb, der ikke overstiger en ufaglærts pensionsindbetalinger under ægteskabet i de perioder, hvor der ikke er indbetalt til en pensionsordning.

Ligesom efter fællesskabskompensationsreglen i lovudkastets § 16 d vil en ægtefælle, der er insolvent, ikke skulle betale et beløb til den anden ægtefælle, jf. princippet i fællesboskiftelovens § 68, *stk. 1*. Der henvises til bemærkningerne til § 16 d.

Til § 16 f:

Hvis der skal betales et beløb efter lovudkastets § 16 d om fællesskabskompensation eller § 16 e for at sikre, at en ægtefælle ikke stilles urimeligt i pensionsmæssig henseende, eller hvis der skal ske deling af værdien af den del af en pensionsrettighed, der overstiger, hvad der må anses for rimelig, har ejeren af